

متن پرسش

سلام: دو چیز می‌رود اندک ایمانم را به باد دهد تو را به آنچه قبول دارید راهکاری قانع کننده بفرمایید. یک کرونا مرا به این نتیجه رساند نه حس حجیت دارد و نه وجدانیات حتی لحظه ای شک کردم شاید مرده ام و فکر می‌کنم زنده ام. علامه طباطبایی گویا فرمودند عقل از خود چیزی ندارد. پایان نقل. بنابراین اتکا می‌کند به حس و وجدان عدم حجیت این دو را به علم حضوری یافتم پس عقل و به تبع آن بدیهیات فرومی‌ریزند. عقل در من به پایان رسیده است و به قول سوفسطاییان رسیدم اما راه دل اندکی ممکنست باز باشد یادش بخیر با اینکه در وجود خدا مردد بودم از صمیم قلب چه **أَمَّنْ يَجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ**) هایی می‌گفتم دو قصیده لبید عامری هرچه می‌اندیشم بالاتر از قرآن شاید باشد.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بنده زمانی با روبه‌رو شدن با سخنان لائوتسه این حالت برایم پیش آمد و با اُنس با روایات بخصوص با ارتباط با کتاب شریف «تحف‌العقول» متوجه عمق شخصیت اهل‌البیت «علیهم‌السلام» شدم و جایگاه نبوت نبی که چنین انسان‌هایی را تربیت کرده‌اند، برایم بحمدالله روشن شد و این‌که قرآن با عمق معرفتی خاصی به اموری اشاره دارد که در حدّ هیچ بشری نمی‌تواند باشد. موفق باشید